

PETTERSSON, ABRAHAM

Det är godt, at förtrösta på Herran,
öfwerwägades i högmäso-predikan på
andra söndagen efter trettonde-dagen
i kongl. Riddarholms kyrkan, år 1755.
Af Abraham Pettersson. Stockholm,
med Lars Salvii fö

1755

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök*:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra*:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

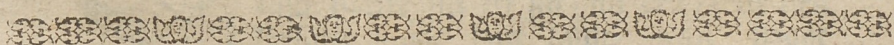
Det är Godt, at för-
trösta på G:ran,

Öfverwägades

I Högmåso = Predikan på Andra Söndagen efter Tre-
tonde-Dagen i Kongl. Riddarholmns Kyrkan,
År 1755.

21f

ABRAHAM PETTERSSON.

STOCKHOLM, med LARS SALVII förlag 1755.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher due to fading and bleed-through.

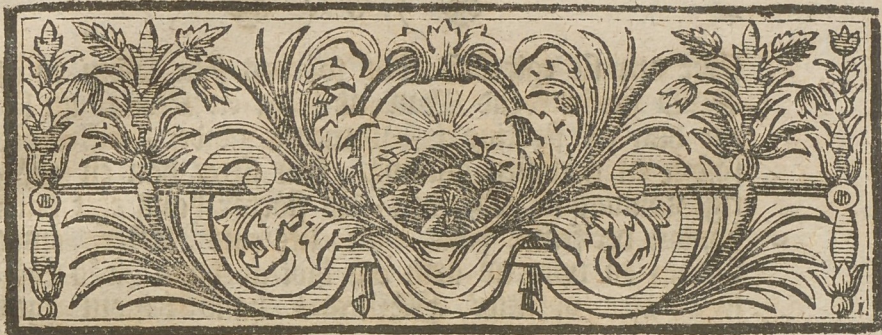
Small handwritten text or signature, possibly a date or name, located in the center of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher due to fading and bleed-through.

Small handwritten text or mark, possibly a date or initials, located in the center of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher due to fading and bleed-through.

At Du din anda och kraft wärdigas med
ordet gifwa, hör och milde
HERR ELD!

Så bedje wi

I ELD Faders, Sons, och Den Helige
Andas Namn. Amen.

Det är godt at förtrosta på HERREN. Så-
dan är Konung Dawids bekännele. Orden
läsas i Psalmen 118. v. 8. Ingen kan
tala bättre uti en sak, än den, som sielf
förfarit hwad han talar. Om något
människolis varit undertastadt ora-
liga skiften af glädje och sorg, så war det wißt Ko-
nung Dawids. Et byte emellan en Herdastaf och en
Konunga-sotra gaf hans lif sin första märkwärdig-
het, men ock sin början til all dess oro. Nu sätter
et helt Folk hödere wärde på hans enda lif, än på
Tio Tusend andra lif. Nu åter är han ingen stund
säker

såker om sit eget Lif. Du wördas han såsom en af
 GUD sielf uforad Man at bära en Krone, nu lö-
 per han en flyktig i främmande ländor, och anses
 såsom en ärelösten galning. Du sitter han en måk-
 tig Konung på Thronen, nu störtar hans eget barn
 honom derifrån: hans egen lifsfrukt lyfter emot
 honom en uprorisk arm och blottar hans gråa hjäfsa:
 åter uppsätter HERrans hand honom igen
 til äro, men åter, åter, göra nya oroligheter hans
 lif bittert, all hans härlighet plågsam. Ja, en oro-
 lig werld misunnar honom det sidste stilla underum på
 hans fotesång. Swad är det likwäl som gör denna
 Mannen under alla dessa hwalfringar och föränder-
 ligheter lika jämn, lika orörlig, lika ståndaktig, li-
 ka frimodig och förnögd? Jo! Dawid hade et medel,
 som wid alla tillfällen hölt profwet, och som allena
 gjorde honom fast och stor. Han säger: Det är gode
 at förtrosta på HERran. Här öppnar han grunden
 til alla sina anläggningar, huru han kunnat bryta
 sig igenom så många swårigheter i werlden. Här
 räcker han nyckelen til all sin wähet och til sin oför-
 minskade walt. Han är så intagen af glädje häröf-
 wer, at han två gånger å rad upprepar dessa orden:
 Det är godt at förtrosta på HERran och icke förlä-
 ta sig på människor; Det är godt at förtrosta på
 HERran. Hans Hjerta behöft sin fasthet för
 GUD, och hans harpa slog alltid sina lika wälsigna-
 da slag för HERran: Uppå dig tröstar min Själ:
 HERre uppå dig förtrostar jag. Likwäl blifwer jag
 stadse wid dig. Salige äro de människor, som dig
 för sin starkhet hålla.

Psal. 31: 2.

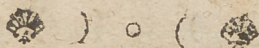
73: 23.

24: 6.

Mine Wälsignade Åhörare! Låt om of lemna Rönning Davids lefwernes beskriwning. Hans ben hafwa länge sedan fått sit fulla undangönnne från werldens oro, och hans hopp är länge sedan förwandladt i et ewigt ägande. Låt om of öfwerwäga hans ord, som GUDS egen ande satte honom både i hjärtat och handen: Det är godt at förtrösta på HERAN. Wi äre männiffor. Wi skulle ej nämna detta, om wi ej så ofta behöfde påminnas derom. Hvad är människoffs annat, än en samling af alt elände? Oro och sorg tog emot of wid wår ingång i werlden: oro och sorg följer of igenom werlden och öfwergiftwer of ej fört än wår Själ öfwergiftwit denna sin boning, kroppen. Hwar och en har fått sin dryga lott, och ingen är undantagen. Från Kronan alt in til tiggare-stafwen när det som kosteligast varit, så hafwer det allma nödo och arbete varit. Werlden står ej at ändras för någon. Sörgäfwes söke wi här någon fullkomlig lyckalighet. Det enda som är öfrigt för of, är at wi böre söka göra detta lifwet drageligt genom et förnödt hjärta, och wåra wisa och trygga i wår Själ om det tillkommande.

Psal 90: 10.

Männiffor bjuda säfångt til at trösta sig i olyckan af sina egna krafter. De stamma wid några prunkande ord, en lös och tom wältalighet, en liten ordalek, som intet annat werkar än twång och förställning, hwarwid hjärtat i nöden blir lika oroligt och nedslaget. Skole wi kunna med et ståndaktigt hjärta möta alla olyckor i werlden, så böre wi wåra öfwertygade, at alt, hwad som träffar of, äro medel til en större lyckalighet. Hvad usel tröst är icke detta för wåra hjärtan: Ja, det kan icke annorlun-

da wara i werlden: det är såfångt at beswära sig öfwer det som ej kan ändras, utan man måste wän- ja sig wid at wara tålig: Hvad uel tröst, at wil- ja trösta i olyckan och nöden med selswa olyckan och nöden? Och kan wäl wårt hjärta lättas genom en påtvingad känslolöshet af wårt elände? Uch nej; Et medel gifwes för oss alla at kunna förnögt ige- nomgå war werld: Det är godt at förtrosta på HERRAN. Lycka och olycka kommer af GUD. Jette en rörelse sfer utom hans wilja. Jette et hår faller af wåra hufwuden utan hans råkning. Han känner och wet all wår nöd; Han är allena mäktig, at hjälpa oss. Han är en nådig Gud, som älskar oss såsom sina barn. Är wårt elände en påföljd af 10. wå synder, så låter hans wisshet det tjåna sina barn till förbättring. Allt hwad som händer Guds barn äro wisa medel til en ewig salighet, derföre det är, det har varit, det blir godt, ja det bästa af allt, at förtrosta på HERRAN.

Låt oss i dag öfwerwåga detta ämnet. Wi hafwe högst af nöden at förstålla det. Låt wara at wi skulle just ej alle wara ibland deras antal, hwilka werlden kallat eländiga och olyckeliga; så äre wi likwål sådane, som kunna blifwa olyckelige. GUD wet hwad oss ännu förestår, imman wi få tillluta wå- ra öjon. Kanste en långwarig sjukhäng är redan af GUD färdig gjord at emottaga oss? Kanste en häf- tig eidswåda skal om nattetid förwandla frukten af all wår förra lifstids möda i en asse hop? Kanste en stor olycka hänger oss öfwer hufwudet? Men det til- kommande röret oss ju så litet. Efter wi nu må wäl, så wille wi öfwertala oss at wi aldrig kunne råka i olycka. Just derföre plåga många åhörare med en
wis

wis wänja och slust afhöra den predikan, som alle-
na handlar om tröst i förs och bedröfwelhe. Efter det
nu så kan wara, at wi ej äre några fattiga, skul-
gar eller eländige, skole wi då spara det ämnet at
tala om förtröstan på GUD, til des wi på något
sätt kunne råka i olycka? Ach nej! Om wi hade all
lycksalighet i werlden, så wore wi i sjelfwa werket o-
lyckelige, om wi icke hade en rätt förtröstan på
GUD. Owissheten, owissheten året, som gör oss tung-
state, orolige, oförnögd. Sitte wi nu osäkre, om
icke GUD wil om en eller en half timma göra oss al-
deles olyckelige, så är denna plågsamma fruktan,
dena owissheten, den gnagande matken, som förtdä-
rer all ro och lycksalighet. Men en fast förtröstan på
GUD skäncker oss et förnögt hjärta i alla lifwets om-
ständigheter, och gör oss förwizade om det tilkommande
ewiga, hwar till wi hwarat ögnableck nalkas. Swil-
ken ibland oss kan då wäl wara utan en rätt förtröstan
på GUD? På hwilken tid behöfs icke lärdom och up-
mantran i et så wigtigt ämne? Lätom oss bedja GUD
om hans Andas kraft och bistånd med bönen Fader
war ic.

EVANGELIUM. JOH. II: v. I. Om Bröl-
lopet i Cana.

Sär Text innehåller en berättelse derom, at Jesus
med sin nådiga närwarelse hedrat et äkta pars
Bröllops-fäst. Han, hwilken såsom alla människors
Skapare insiktade det första par i werlden och gaf
dem sin wälsignelse, wille ock nu wid et människopars
äkta forening göra et wälsignat underwerk och up-
pen-

2 Mos. B. 7: 20.

pen bara sin Skapelses kraft, i det han förwandlade watten i win. Berjade Moses sit Läro-ämne til bewis om Guds folks förlofsning utur Egypten med det underwerk, at han förwandlade wattenströmmar i blod; så wille Jesus låta sit första underwerk bestå deri at förwandla watten i Win, til bewis, at Han är kommen at til dela werlden wälsignesse, förwandla wårt tårewatten i ewig frögd, och Guds wredes wattenfloder i wälsignelses-strömmar. Som all ting äro Guds händers werk, så gifwes ock ingen ting, som kan kallas för nedrigt, at tjäna til Guds äras uppenbarande. Otron må söka lasta Jesu ära, så höre wi dock wara öfvertygade, at Jesus funnit i detta sällskap et wärdigt och tjänligt tillfälle at förklara sit Majestät; och när Han wille med sit exempel helga och gilla wara öfkyldiga nöjen wid Guds gäfwors glada njutande, så har Han, wid det Hans Skapade en nyckenhet twin, med detta sit stora underwerk inagat en sådan wördnad och fruktan för Guds Majestät, som afhärlit allesamman ifrån det minsta syndiga misshbruk af dessa Guds gäfwor, emedan de alla sågo med sina egna ögon en Gudomlig undershand synligen närwande.

Wid detta tillfället föreföll et samtal emellan Jesusum och Hans Moder, wid hwilket war andakt i dag skal närmare fästa sig. Maria röd af den brist och skyns, hwilken hon mente kunde tilfalla Brudfolket derigenom, at win fattades; sade til Jesusum: De hafwa icke win. Hennes tanka war utan twiswel, at Jesus skulle göra et underwerk. Hon kände Jesu gudomliga höghet: Hon war intagen af kärlet at forekomma sina wänners brist: Hon gör sin begäran med öfverty-

wertngelse om Jesu allmagt. Detta allt kunde lindra Marie otidighet i sin begäran, om icke Maria här talat med Gud sjelf, och om hon ej med sin föreställning gjort ingrep i Jesu Gudomeliga Åmbete, som efter sin egen wisshet utsatt sunden at förklara sin åra, och wisa sin wälsignelse. Mariefordran ådrog Henne derföre en allwarfsam bestraffning: *Qwinna hwad hafwer jag med dig? min tid är icke ännu kommen.* Wi skulle tänka, at desse orden wore nog hårda af Jesu emot Hans egen Moder, hwars förstånd, om det ej ägde nog wisshet, så hade dock hennes hjärta ömhet och wälmening. Men utom det, at orden i Andans Språk jämförde med dylika talesätt på andra Skriftens ställen, ej äga den skarphet, som de esi öfwerfättningen förekomna; så hade likwäl Maria ej bordt förhastta sig i sin fordran, utan i stilla wördnad afwaktat Jesu, den högsta Lärarens, wisshet. Jesus wiste wäl, hwad Han wille göra; men Han wille göra det med sin tilbörliga wisshet. Först skulle nöden och sedan hjälpen uppenbaras. Maria ändrar stz, Hon besinnar Jesu höghet, och fast hon tycktes fått affslag, likwäl hwilade hon med stilla undergirwenhet wid Jesu wilja, och allenast sade tiltjänarena: *Allt hwad han säger eder, det görer.* Hela hennes syssa blir en stilla lydna för Jesu befallning, och en helig förnöjsambhet med Hans wägar. Jesu ord i dag: *Min tid är ännu icke kommen, äro det ögnafaste, hwarwid alla Guds barn med sanna förtröstan hålla sig i alla de händelser, som tåna dem i werlden.*

Wälsignade Lyhörare! Låt om oss i dag göra et upbyggeliget bruk af denna händelsen. Ännu blanda Gud för oss våra sorgedagar och glädjedagar.

B Han

Han instånker för hwar och en af oss wår forgetalk och wårt glädjewin. Wi uslingar äre så benägne, at med wåra o-
 tidiga fordringar röja wår misströstan på GUD, och
 med sjelstaget bekymmer blanda oss i GUDs styrfel.
 Jesu hjelpestund och Marie hjelpestund gingo icke lika.
 GUDs råkning och wår är icke enahanda. Mina
 tankar äro icke edra edra tankar, och mina wågar
 äro icke edra wågar, säger HERNAN. Låt om oss då
 här af lära i, at wid alt det Gud tillsticker oss här i
 Job. 31: 27. werlden, aldrig kyssa wår egen hand, aldrig sätta lött
 Jer. 17: 5 til arm, utan förtrösta på HERAN allena, både i
 den goda och onda dagen; så skole wi til slut finna,
 at GUD så råknar sinna Barns stunder, at han gönt-
 mer för dem det bästa t il sist.

Wårt ämne skal i dag blifwa at betrakta,

Det är Godt, at förtrösta på HERNAN.

1. Hwad det är at förtrösta på
HERNAN.
2. Huru godt det är at förtrösta på
HERNAN.

Votum.

Förz

Förre Delen.

Swad det är at förtrosta på HERRan.

Skriftnan, otro och misströstan följa synden, som fuggan kroppen. Så snart Adam syndat, fruktade han sig, och stack sig undan för GUDS röst. Samma art sitter af naturen i alla hans barns, alla syndares hjärtan. Så länge et hjärta ej står i förening med Gud, det högsta Goda, utan dess oroliga begärelser häfta wid detta föränderliga jordiska; så är dess onda samwets ägg et ständigt sargande i des bröst, och hela des lefnad en räddhoga. Den ogudaktige barwer många plågor, och ibland dem är fruktan och räddhoga den största tyngden. Detta lifwets elände kunde mycket lindras, om wi kunde skilja räddhogan ifrån swagheten, eller wara frimodige i olyckan. Men det är en Nådens werkan, och icke et naturens arbete; ty synden behåller alltid sin art och natur at wara orolig. Den höge går midt i sin härlighet tungsin, den rike sitter midt i sit öfwerflöd suckande, den wällustige midt i sin frälsighet ledsen, den starcke wid minsta wäderpust darrande. Swad är orsaken? Jo owissheten och räddhogan för det tillkommande. Med räddhoga tager både barnet och gubben sina steg. Så följas swagheter och räddhoga, synd och fruktan. Synden skiljer oss ifrån Gud. En syndare kan af sig sielf aldrig annat, än anse Gud för sin hämmare och fiende, och derföre aldrig tillbise sig något godt af Gud. Utan öfwertrygelse och wisshet om GUDS nåd och kärlek kan en människa ej annat, än tänka på det förflutna med samwets qwal, på det närwarande med förwirring, på det tillkommande med bäfwan. Men nu har GUD sielf genom JESU dyra försonings blod

Psal. 32: 10.

Esal. 59: 2.

banat den grund, at Gud kan älska syndare, utan at derföre älska synden. På denna grunden werkar Gud i et människohjerta en lefwande wijsheet och öfwerlygelse om Guds nåd, och i kraft deraf, en fast förtröstan och kärlek til sin GUD, såsom til en försonad Fader. Genom Jesu blod hafwe wi tillgång til GUDS hjärta, och när wi med botfärdighet tage wår tillflykt til hans nåd, så skänker GUDS Ande en wijs försäkran i wår Själ, at GUD för Jesu skull wil afplana alla wåra synder, uptaga oss för sina barn, och i all ting handla med oss såsom sina barn. På denna grunden kan en fattig syndare här i stoffet gå fram til nådastolen, förklara sin sak, fatta GUD om hans hjärta, stilla Hans wrede, winna Hans barnhertighet, när han utur djupen ropar: HERRE Du har sagt, at du wil icke någon syndares död: Nu Herre! här är Din egen förskrifning, som Du icke kan återkalla, Du måtte hedra Din egen hand, Du måtte kännas wid Dina egna ord! Må min hjärta håller Dig Dit ord före, förkasta mig ej ifrån Ditt ansigte, förlåt mig alla mina synder för Jesu blods skull! GUD svarar tillbaka genom ordet: Jag utstryker Dina misgärningar för mina skull, för mina skull. Ack! outfägeligen lustiga ord! GUD gör det för sin egen skull, för sit eget hjärta skull. Denna tron har med sig den werkan, at en Själ med barnslig förtröstan öfwerlemmar sig och allt sitt åliggande i lust och nöd, i lif och död, uti Guds nådiga händer. Då blir detta Trones tungomål: Na, är det afsjorndt, at GUD älskar mig, så behöfwer jag öfwer ingen ting oroa mig! öfwergånge mig här i werlden allt, hwad GUD behagar, så wet jag dock, at all ting måste tjäna GUDS barn til det bästa. På den

Hez. 33: 11.

Psal. 27: 8.
51: 8.

Es. 43: 25.

Rom. 8: 28.

na grunden kan en usel människomast midt i sin swaghet, midt i sit elände, tala i sina böner med den store Gudén, såsom en man med sin wän: **HERRE!** Jag släpper Dig inter, med mindre Du wälsignar mig. 1 Mos. B. 2:26
 En rätt Christen, et GUDs barn, en trogen Själ är et kreatur, som, fast det af naturen är sin Skapares fiende, likwäl är genom nåden blifwit så förändradt, omkåpadt och omwändt, at det genom tron på Jesum kan midt i sin uselhet, midt i sit stoft, ja midt i sjelfwa trångsen emellan lif och död säga til den Gudén, för hwilken alla krafter bäfwa, för hwilken alla andar i afgrundens djup darra: Du åst min Fader! Du åst min kraft, hwi skulle jag grufwa mig: Et GUDs Barn är et kreatur, som midt i dödsfens swaghet, när det för swaghet ej kan röra någon lem och led, kan säga: När jag är swag, så 2 Cor. 12 10. är jag stark. Om **HERREN** än dödade mig, så wil jag Job. 13: 15. dock hoppas på honomt.

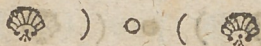
Lätom oss nu märka Grunden och beskaffenheten af GUDs Barns förtrostan på sin GUD.

I:o.

Grunden,

Swarpå GUDs Barn hwila sin förtrostan äro GUDs Egenskaper, förklarade genom GUDs gärningar. GUDs wisshet, kärlek, allmagt och san- ning.

GUDs wisshet. Det första skälet är detta: GUD är det aldranwisaste wäsende, som känner och wet all ting

ting, men wi människor äre' usle dårar, derföre det är godt, at förtrosta på HERAN. Skulle den sela i kraft, som gifwit alla rörelser sin kraft? Skulle alla Andarnas Fader felas någon tanka och kunskap? Den der ögat gjordt hafwer, skulle han icke se? Som GUD har skapat all ting, så wet han ock all ting. Han är det oändeligaste wäsende, derföre har Han et oändeligt förstånd; han har all sin kunskap på en gång, Han behöfwer aldrig utleta något, ty han wet på en gång alla ting, som kunna wetas. Om något ting skulle gifwas, som icke GUD altid wiste, så skulle något ting kunna ske emot GUDS förmodan, som skulle kunna ombyta GUDS tankar; Men GUD är både oändelig och oföränderlig. GUD känner och wet af ewighet alla möjligen tänkande andars och Själars tankar i hela deras lifstid och warelse, alla tankars påföljder, alla påföljders utgångar, ej allena innom denna pröfwotidens utstakade gränser, utan ock in i ewighetens omäteliga längder, och Hans allseende öga ser med en oasbruten wink in uti alla gångar och skiften ifrån den högsta tänkande andan för hans Thron, in til den minsta kryppande matken i mulden. All ting äro för honom blott och uppenbar. Tusende år äro för honom såsom en dag, och en dag som tusende år; GUD ser icke flera ting på tusende år, än på en dag, ty Gud ser lika så mycket på en dag, som på tusende år. För honom äro all ting närwarande. Ingen ting kan hända, som Gud icke skulle wetta, eller något kunna förgåta, eller wid något kunna förse sig och öfwerila sig; ty han har bestånt och skickat all ting. Min tid är ännu icke kommen, sade Iesus. Ingen mer

Ebo. 12: 9.

Pi. 94: 9.

Jac. 1: 17.

Hab. 4: 13.

2 Petr. 3: 8.

mer än GUD kan egenteligen säga de orden. Ingen blott människa kan falla tiden för sin tid; ty GUD har allena all tid i sin magt. Vi måste säga: Om GUD wil och wi lefwe, men GUD skickar alla tider och stunder. Han wet den rätta tiden til all ting. Marie tunna gick oriktigt, men Jesu hjälpestund gick rätt. Alla människo-uträkningar fela, ty så högt som himmelin är högre än jorden, så äro ock mina tankar högre än edra tankar, säger HERren.

Jac. 4: 15.

Eclj. 5: 9.

På denna Guds wisshet grunda Guds Barn sin förtrostan. Mörker och okunnighet har alltid med sig fruktan, men ljus och öfvertygelse har alltid förnöjelse. Guds barns Tro är wäl här i pröfwo-tiden et wandrande emellan tre inne skuggor, det förslutna och dettil kommande. Wi wandrom i trone och se icke wår GUD. I ewigheten skal blifwa et öppet skådande i GUDS klarhets ljus. Likwäl hafwa här Guds barn i Guds ord et tillräckeligt. Ljus på sina wägar i andeliga mål til wisshet om sin salighet. Wid alt tinnmeligt, som möter dem här i werlden, nöja de sig dermed, at de weta, det de ledas wid handen af en wis GUD, som wet och ser alt. Det är icke nödigt til wår lycksalighet på jorden eller wår salighet i himmelen, at wi wete alla GUDS förshus wägar. GUD finner hwarcken i sin kärlek eller sina andra egenfaper någon grund at upräcka för oss sin allwisa styrjel. Vi äre wandringsmän til ewigheten, bitkomme på prof, at tilbringa wårt lif i kärlek och fruktan för wår GUD. Vi kunne wara förutan en högre kundskap: wi kunne sköta wår kallelse, blifwa lekamligen wälsignade, och tilluta wåra ögon med wisshet om wår krona i GUDS rike, fast än wi ej wete, hwarföre GUD låter det eller det

2 Cor. 5: 7.

ffe

Pl. 122: 4.

se här i werlden. Nog af, at wi wete, at den Gudens
sitter wid styret, hvars ögon icke blinda. Det är icke
eller möjligt för oss at kunna känna alla Guds vä-
gar. Hwarcken äro lifwets affigter eller wår Sjåles
kraster dertil inrättade. Huru kan det oändeliga
fattas af det skapade, inifrånktta och ändeliga krea-
turet? O! känn igen dig, du af stoft och aska omgifna
lilla människo-anda! GUD finner dårhet i sinom ån-
glom, mycket mer hos dig, som bor i lerhus. Wi se
all ting stycke-wis, men GUDS öga ser all sin hån-
ders werk i hela sin sammansättning. Det blir då
derwid: Det är godt at förtrösta på HERAN.

Joh. 4: 18. 19

1 Cor. 13: 12.

Wid synen på denna oroliga werlden lyfta al-
tid GUDS Barn sin ögon til Högden. Ibland se wi
åndamålen, men begripe icke medlen. Många til-
fällen synas oss mer hindra, än befria GUDS åra.
Ibland se wi hwarcken åndamål eller medel. Här
möta oss så många ting, hvars orsaker wi ej förnä
utleta. Wi måste ofta säga som Euse Tjenare: Thee

1. Kon. 3: 48.

är intet; men nog af, at GUD wet det, GUD ser
det, derföre det är godt at förtrösta på HERAN.
Hwarföre förgås den rättfärdige; men egenlytta och
högmöd wåre i frödighet til? Hwarföre får den gi-
rige sitta med grått hufwud, men den barn-
hertigas gåfwa til den fattiga brinner up af en wåd-
eld? Hwarföre ligger samningen på gatan, och redlig-
het kan icke komma fram, men deremot lögn och falsk-
het så tala, som det wore talat af himmelen? Hwar-
före får den wållustige frosta mer up på en tima, än
mången fattig, som försmåttar i sit clände, behöfde
til sin wedergwectelse? Hwarföre har lättingen hållan,
men den arbetsamme slåpas med en stuklig hydda?
Wi wete det ej, men nog af, GUD wet det, GUD

Ef. 59: 17.

Pl. 73: 9.

ser

ser det; derföre är det godt at förtrosta på HERran.
 Här går underligt til i werlden: Gudsfruktan åter
 sit bröd med tårar, men den orättfärdige bygger sit
 hus med orätt. Bedragaren sitter förmodgen. En tål-
 sig skrymtan stiger til ära. Syndaren får hwad hans
 öga begärrar. Deremot får et GUDs barn knapt ur händ
 och i munn. Tjänare sitta på hästar, Herrar gå til fots.
 Somlige äro lika som gjorde til at lida, och somlige
 icke uti olycko som andre. Det går den rättfärdiga,
 såsom han de ogudaktigas gerningar gjordt. Hwilken
 kan förtrosta på en GUD, som låter så gå til i werl-
 den? Jo, Han är aldrärligast, Han wet alla orsa-
 ker, alla medel, alla påföljder i hela sin samman-
 sättning; Han wet både början och slut af männi-
 skospel; Hans wisbet afsnåter både profwo-stunden
 och hjälpe-stunden. Han förstår at låta mat utgå af
 frosharenom, och sötna af den starka. Han wet at
 kunna wända det onda til godt. Wårt staplande kom-
 mer af vårt oförstånd, at wi ej kunne se på ändan
 af all ting, men GUD wet at gå alt härliga igenom.
 Wi hafwe en wis GUD, derföre det är godt at förtro-
 sta på HERran.

1. 1. 1. 1. 1.

Predik. B. 10. 7.

Pfalm. 38. 18.

73. 5.

Pred. B. 8. 14.

Dom. B. 14. 14.

1. Mos. B. 50. 20.

Esaj. 29. 29.

Lätom oss gå til oss själswa, och tänka något både på
 det förflutna, det närwarande och tillkommande. 1. På wår
 framfarna lifstid. Hafwe wi icke ögonstenliga prof på
 Guds wisbet, som så underligen fört alla wåra siät i werl-
 den, utom alla wåra uträkningar, och må wi wäl
 icke, när wi göre wår egen lefwernes beskrifning, med
 wördsam förmodran sätta på hwart blad af wår les-
 nads Calender: Alt här in til hafwer HERren hul-
 pit oss. Huru mången kan icke säga: Det jag höge-
 ligen önskade i mit hjärta, det fick jag ej, men efteråt
 fant

1. Sam 7. 12.

fant jag, at det hade varit min olycka; och det jag
 föraktade har varit et medel til min wälsignelse. Har
 wäl icke wär oroliga anda ofta tagit samma steg som
 a MoL. 33: 18. Moses, hwilken bad: **HERR**e lät mig se dina härlighet:
 Huru hafwe wi icke med otidigt bekynner skat efter at
 se in i Guds affikter, men ej betänkt Guds swar til Moses:
 Du kanst icke se mig utan på baken. **Efteråt**, **efteråt**
 17id. v. 23. hafwe wi dock fått sedt, huru underligen **GUD** fört oss,
 hulptit oss igenom, nu den, nu den swårigheten på det
 fått, som wi aldrig förut sedt. **GUD** behåller sit gam-
 la sätt, at uppenbara sin härlighet **efteråt**, likasom
 han gjorde i dag i **Cana**. **JESU** ord borde betänkas:
 Joh. 19: 17. Nu wet du det icke, men **härefteråt** skal du få wetar.
 O! Huru ofta hafwe wi med **Konungsmannen** i **Ca-**
 4: 49. pernaum, som sade: Kom ned, innan min **Son** dö-
 lagt i wårt blinda öfwerdåd, wåra otidiga förslaget
 och fordringar för **GUD**, önskat, at det och det kun-
 de ske, innan det och det skedde, men sinnit all wår ut-
 räkning onödig? När wi, hwar och en för sig, se oss
 tillbaka, må wi wäl då icke säga: Det är godt at
 förtrosta på **HERran**. Låt om oss se 2. på wårt
 närvarande tilstånd. Wi äre som wanwettige barn,
 hwilka kalla det onda godt, och det goda ondt, och
 det är fadrens wisshet, som ej hör deras egensinnighet.
 Detta synliga dårar oss. Under månet sken ligger
 en olycka. När nu wår **GUD** allena ser hwad som
 rätt ländar til wår wälfärd, är icke Hans wisshet
 högst wård at bygga på? Det wi bedje om, det få wi
 ofta ej; det wi fly för, tillskyndas oss. **GUD** spar
 sin gåfwa til bättre bättnad, och det är **GUDS** nåd,
 Jac. 4: 7. som nekav oss wåra **Böner**. Ofta äret oss, at wi bedje
 och

och få icke, ty wi bedje illa. GUDS räkning och wår
 är icke lika. Min tid är ännu icke kommen, sade JE-
 sus. Märk på detta GUDS wishets urverk, Du
 suckling, som i sanner och wända räknar tidens kloc-
 kslag; du olyckelige, öfwer hwilken den ena plågan
 råcker den andra; du förföljde, som trampas af den
 ena foten efter den andra. Huru blindt dömmne wi
 om GUDS wågar och icke märke GUDS wishet.
 För huru mången gör GUD fattigdom til en drif-
 fjäder för Gudsfruktan? Hade icke den och den sult-
 domen varit, så hade til äfventyrs dit hjärta behål-
 lit sin gamla hårdhet? Hade icke den onda tungan,
 den owårmen varit, den och den olyckan träffat, mån-
 ne wi wål haft den sällhet wi nu kunna hafwa? GUD
 rättar wiggen efter trädet. GUD låter den ena syn-
 daren wåra den andras plågoris, de ogudaktiga til
 straff, GUDS barn til åga. GUD känner bäst hwad
 twerk wi åre, och GUD ser wål hwad börda wi för-
 må bära. Bör wål leret tråta med sin Potto-maka-
 re? Blir då icke det bästa walet, at wid all ting förtrösta
 på GUDS wishet? Men huru röja icke människobarn
 sin stora dårskap af mistrostan på GUD, med sit
 syndiga sikande och rtfwande efter det jordiska, sit
 misnögdha hjärta öfwer GUDS delning? Här göra
 dessa människomaskar hwarannan til Gudar, falla
 GUD i Hans åmbete, anse det för blotta människo-
 werk, som likwål dro GUDS wågar, och förgåta
 den som i Högden bor. Den usla människan förtry-
 ter i sit högmod, at hon är et Kreatur, som altid
 behöfwer GUD; Hon söker skilja nåd och under hos
 GUD, och begår af mistrostan at se för sig hwart
 håt. Na begår hon med et Israel de Egyptiska Rött-
 grytor.

Es. 5: 24.
 10: 6. G.

Psal. 107: 10.

Rom. 11: 20. 21.

Mat. 23: 7.

2 Mos. 5: 16: 3.
Jon. 4: 1. 8.

grystorna, när GUD mättat henne med manna; ma
förtroter hon med en oförnögd Jonas, at GUD är
för barmhertig emot andra, nu at Eurbihen upfrä-
tes, nu at Solen bränner; tusende dufknungar och o-
roliga begärelser hwarlwa omhwarannat. Ja, hjär-
tat är som et ostält och ojämt urvärt: Otron är
perpendikeln, des yra lustar äro hjulen, och werldens
kärlet den dragande tyngden, så at hjärtat nu wil
det, mer ännu, alltid vroligt, alltid misnögd med sin
GUD. Så går det, när syndaren wil lita på sin e-
gen wisshet och styrka. Men GUDs barn bygga på
GUDs wisshet. De göra aldrig sina infällen och råd-
slag til mönster för GUD, utan deras hjärta träf-
far lika med GUDs hjärta, deras wilja går lika med
GUDs wilja. Ske Din wilje! GUDs wilja är den bä-
sta; derfore det är godt, at förtrosta på HERREN.
Låt om oss nu det 3. se något framför oss på det
tilkommande, som ännu kan förestå oss i werlden. Uet!
hwar skal hånda oss ännu innan wi dö? Hwilken kan
säga oss det? Ja hwilken wet det? Jo! GUD wet
det. Låt om oss då anfötro det i GUDs föde,
icke sletske göra våra bördor odrägeliga, utan blif-
wa stillhet derwid, at GUD har lofwat sina barn,
som icke kunna se en hand bredt för sig: Jag skal
leda dig med mina ögon. Låt om oss med trone fatta
GUD om Hans hand, som har så wäl skapat det
trädet hwarat riset brytes, som det hwaras frukten
håntas. Han warder alt wäl gbrandes. GUDs
Barn kunna säga om GUD, som Naemi om Boaz.
Han har börjat at göra godt; han wänder icke åter förr
än han gör en god lände derpå. Det blir då derwid,
det är godt at förtrosta på HERREN.

1 Sam. 24: 3.

Ruth. 3: 19.

Den

Den Andra grunden, hwarpå GUDS Barn bygga sin förtröstan, är GUDS Nåd och Kärlek. GUD är en Barmhertig GUD, derföre det är godt at förtrösta på HERAN. Wårt djupa syndafall är för oss så bekant, som kånbart. GUD uptäckte i sit allwi-
sa råd det medlet at försona sig sielfwan med oss fattiga syndare. GUD behöfde oss icke. Gud kunde intet winna något derigenom, eller blifwa rikare eller saligare genom wår salighet, ty GUD är i sig sielf högst Lycksalig, fast än ald-ig något skapat Kreatur wore til. GUD fann icke i et enda skapat bröst den minsta längtan eller önskan ef-
ter at wilja blifwa salig. Likwål förbarmade GUD sig öf-
wer oss, likwål älskade GUD oss, och så älskade oss, at han gaf sin enda Son i döden til försoning för våra synder. Genom Jesum älskar GUD alla människor, och wil deras salighet. Hans fann är utsträckt til alla. Hans ord predikas för alla. GUD gjorde ingen skil-
nad på oss, utan Jesu blod har runnit för alla. Men denna allmänna Guds kärlek kan ej båta oss, så länge wi förakte den, och ej i en rätt salighets ordning genom en af GUDS Ninda verkad lefwande tro stå i delaktighet och förening med denna GUDS kärlek. Så länge wårt samwete säger oss, at wi ej stå i nåd med GUD, så hafwe wi ingen ting at hålla oss til, utan wi bä-
re inom oss en aggande kånning af GUDS dom för sin kärleks förakt; hwarwid alla våra tal i allmänhet om GUDS nåd och kärlek äro lösa tröster, som utan tronens tillägnande ej kunna hålla stånd, och wår sågnad öfwer GUDS kärlek i detta jordiska år allena en na-
turlig kånning; likasom et oförnuftigt kreatur sågnar sig öfwer sit foder. Men GUDS barn hafwa genom tron på Jesum rening från sina synder och fått bar-

Rom. 8:38. 39.

Psal. 116 : 2.
 Pl. 102 : 20, 21.
 Matth. 10 : 30.
 Pl. 56 : 9.
 1 Cor. 10 : 13.
 Mal. 3 : 16.
 Ordsk. B. 8 : 21.
 Ef. 62 : 4.
 Pl. 73 : 24.
 H. V. 2 : 6.
 Esaj. 40 : 11.
 Pl. 40 : 18.
 Ef. 41 : 10.
 Pl. 27 : 5. 28 : 7.
 Jer. 31 : 23.
 Joh. 21 : 5.
 H. V. 1 : 15.
 Ef. 62 : 3.
 Pl. 17 : 8.
 Zach. 2 : 8.
 H. V. 4 : 9.
 1 Mos. B. 32 : 26.
 Esaj. 49 : 15.
 Pl. 10 : 14.
 Hög. V. 8 : 6.
 2 Tim. 2 : 19.

nastap hos Gud; och som de stå i förening med Gud, så kunna de wid allt hwad som händer dem i werlden säga: Ingen ting skal skilja mig från Guds kärlek i Christo Jesu. Guds kärlek til sina barn är så stor, at GUD brukar om dem i Skriften sådana dumsinta talesätt, at han böyer sig ned til dem, han aktar på deras suckningar, han räknar deras hår på hufvudet, deras tårar i ögonen, deras sorger i hjärtat, han afmåter deras bördor, han märker på dem, han tänker på dem, han har sin lust i dem; han leder dem, han omfattar dem, han bär dem i sin famn, han förjer för dem, han wakar öfwer dem, han tröstar, stärker, hjälper förswarar, och beskyddar dem; han kallar dem sina barn, sina wänner, sina käraste, sin ring på sin hand, sina ögnastenar; ja GUD säger, at de taga bort hans hjärta, de kunna befälla öfwer GUDS hjärta, och at GUD kan aldrig förgåta dem, utan hans kärlek är starkare än döden. Så blifwer för alla GUDS barn den fasta GUDS grund ständandes, ewigt ständandes: GUD kan känna sina. Må det då icke sägas: det är godt at förtrösta på HERAN.

GUDS kärlek är den aldrarenaste kärlek. Människor älska sinneborde egennytta, men GUD har ingen fördel af vår kärlek. GUD har så litet at wän- ta som at frukta af sina Kreatur. Han älskar af blot- ta barmhertighet. Människokärlek är ej at lita på, men GUDS kärlek är beständig. I nöden kalnar of- ta den bästa kärlek, men GUD säger: Utkalla mig i nödene, så wil jag hjälpa Dig; och denna GUDS egen förskrifning ha alltid GUDS barn i sina händer, ge- nom trona förwarad. Här i werlden lägges ofta hin- der för den bästa kärlek. En Dawid och Jonathan måste

Pl. 50 : 15.

måste stillas, men aldrig GUD från sina barn. In-
 gen tid hvarken natt eller Dag är för GUD olag-
 lig, som Han icke lämnar dem tillräde och hör
 deras böner. Intet ruin, fast aldrig så oblygghet,
 der icke GUD omfattar sina barn. Joseph i gropen,
 Daniel i Kulan, Jonas på Hafsbotnen, Dawid i
 Skenen, Petrus i Bojorna, Lazarus ibland Hundar-
 na. Intet mål, ingen tryckande omständighet
 kan hållas så ringa, som icke GUD wil förja för.
 Dawids Krona och Sinkans lilla mjöl i Skäppan lig-
 ga bägge GUD om hjärtat. Dersföre det är godt
 at förtrosta på HERran. Här förvandlas ofta
 wänskap i hat: tiderna ändra sinnen, och det bästa
 hjärta i werlden kan tröttna at göra godt. Men GUD
 icke så emot sina barn; Hans Nåd är hwar morgon
 ny. All den kärlek, som andre kunna wisa of, sker än-
 då på GUDs befohmad, ty ingen människa har nå-
 got eget, utan allt utur GUDs stöte, och det kom-
 mer ändå an på GUDs hjärta, ty han bjer alla
 hjärtan i sin hand. All människo-kärlek och hjelp är
 fåfång i det wigtigaste: Om än alla människor för-
 säkrade of om sin ynnest och kärlek, så kunna de dock
 ej förlåta en enda synd; men wil hafwe en GUD,
 som synder förlåter, dersföre det är godt at förtrosta
 på HERran. Badda et ondt samwete i mjukaste
 siden-sång, i ätt det wid et Belzazars dukada bord,
 rådt at det alla werldens Kronor at roa sig med,
 tilbjude alle mäktige jordens HERrar sin hjelp;
 så kunna de dock ej befria ifrån et enda syng och qwal
 af et ondt och säwadt samwete; men Jesu blod wårt
 samwet renar, och of med GUD förenar. Dersföre
 det blir derwid: det är godt at förtrosta på HER-
 ran

1 Mos. 37: 24.
 Dan. 6: 16.
 Ion. 1: 15.
 1 S m. 21: 2.
 Act. 12: 7.
 Luc. 16: 21.

1 Kon. 17: 14.

Klas. 7: 1: 23

Ps 33: 15

Mich. 7: 18

ran. Svårt äret at wara öfwergifwen af alla mis-
 nifcor; men swårare, när det ock står til i ansäkt-
 ningen at wara öfwergifwen af sitt eget hjärta; lik-
 wäl hafwa GUDS Barni GUDS kärlek en fast grund,
 at stå på, ty de kunna säga: Wi hafwe den fde,
 tröstning til GUD, at om vårt hjärta fördömmes of,
 så är GUD större än vårt hjärta. O! HERRE GUD,
 Huru fast är Din nåd emot Dina Barn! wi arme
 maskar skifta tankar, och våra hjärtan ändra sig mer
 än många gångor; men wid alla Dina barns swag-
 heter lofwar Du dem, at om de falla, så wil Du dock
 icke bärkast dem. Om ej annat, så bryter dock
 döden de starkaste band här i werlden; då gör ingen
 fölske med oss för GUDS dom, då swarar ingen för
 oss, då lämnas den beständigaste wår efter oss, då
 synes det, at allt kött är hö, och all des godhet som
 et blomster. Men då skiljas icke GUDS barn från
 sin GUD, utan när de insomna, han dem omsamt-
 nar, och för dem til den rätta hamnen i glädjen.
 O! Prediker om de rättfärdiga, at de stå wäl,
 säger HERREN. Det är godt, at förtrösta på HER-
 ran, ty Hans godhet warar ewigertliga.

Ofta wil i min swaghet den tankan falla mig
 in: Ja hwad frågar GUD efter en sådan matt som
 mig? Alla millioner Englands Låffänger kunna ej öka
 GUDS lycksalighet? Han behöfwer mig ju icke, hwad
 bekymrar Han sig om mig? Men HERRE! Du äst ej
 en människa, som älskar för egen nytta! Du äst min
 Skapare, som ej kan ha skapat Dina händer wärk
 för at finna ro i des elände? Säger du sjelf, at en
 sparf, som köpes för mindre än en liten penning, icke
 är förgåten för Dig, långt mindre kan du glömma
 bort

bårt mig, såsom et Kreatur, på hwilkets räddning Din kärlek kostat Din egen Sons Jesu dyra blod? Den oändeliga stilmad, som är emellan Ditt Majestät och min nedrighet, hwars lif är för Dig en skugga, kan ej hindra mig at kalla Dig med det namn, som Du sielf lärdt mig, nemligen min Fader, och at förtrösta på Dig. Som det är afgjort, at Du älskar mig, så led mig efter Ditt råd, tillsicka mig hwad Du wil i werlden, det blir ändå min glädje, at jag håller mig til min GUD, och sätter mitt hopp til

Ec. 63: 16.

Psal. 73: 28.

Thuru olika de utwärtas omständigheterna i werlden kunna vara för GUDs Barn; så kunna de dock lita på GUDs kärlek. Så länge wi måste umgås med detta jordiska; så är det en tårepemning på wår wandring at hjälpa oss fram med, och förgånglighetens nödiga trycker at lyfta under wårt elände i detta lifwet. GUD har lofwat, at tildela hwar och en så mycket, som GUDs kärlek finner godt, at unna oss; men hwad syndaren sielf trycker til sig, fast med GUDs tilstådjelse, är et ris, som han binder at sig sielf. Syndare söka utan förtrostan på GUD at riswa och slita til sig af detta jordiska. GUD låter naturlig orsak ha naturlig påfölgd; de kallas här i werlden lyckelige och wålsignade, men GUD säger, at de sätas på det hala, och gödas til slakte-dagen. Rikedom är en nåd och fattigdom et straff; men så kan ock rikedom wara et straff, och fattigdom en nåd. När GUD gifwer de ogudaktiga, så wil Han dermed locka deras hjärtan til sig; när GUD ger sina barn, så sätter Han det ned hos dem såsom et lån på ränta; och när GUD nekar dem, så är det GUDs milda hjärtelag,

Pf. 72: 12.
Jer. 12: 2.

Syr. 37: 31. som bäst ser hwad de förmå bära. Allbehanda tjänar
 icke hwarjom manne. GUD har sutit såsom en Fader,
 och delat bröststycken en ojämt emellan sina Barn, at
 Han skulle få sin ögnalust, och se war Synsöna kär-
 lek jämka of emellan. Vårt misnöje med GUDs
 delning kommer af vårt mistroende til GUD, af vårt
 högmod och vårt jordiska sinne. Men GUDs Barn
 erkänna, at de hafwa fått långt mer, än de kunna tacka
 Gud för. De wäga sig aldrig at med afundsjukt öga wilja
 måstra GUDs kärlek emot andra, utan de wörda i all
 ting GUDs kärlek, som kan frögda deras hjärtan, äns-
 dock andre mycket Win och Korn hafwa. Alla ha
 wi lika ingång och lika utgång. Alla äro wi syndare;
 alla ha wi fått wära bördor at bära. Det äro några
 olika färgor på et sammansatt stoft, som skyler war kropp.
 Den rike kan ej mer än den fattige: bägge mätta och
 klåda sig; och GUD gör den fattigas torra beta så wäl
 smakande som den rikas rått. Den förmögnare är ej
 annat än en trålsam hushållare för andra, och den store
 har långt oroligare lefnad än den ringare. Hwad så
 de alla til slut härifrån? Intet, intet taga de med sig.
 Hwad blir til slut den högfärdige och den Högfärdigas
 högfärdige föraktare? Til jord igen. Således må de
 utwärtas omständigheterna i werlden wara så olika som
 GUD behagar, så kunna dock GUDs barn för GUDs
 kärleks skull säga: Såsom ingen ting hafwande, dock
 alt i GUD ägande. Den uflaste kan säga med lika rät-
 tighet, lika trygghet, som den högsta, at GUD förger
 för honom, ja just för hans lilla hushåll, just för hans
 fattiga barn. Den minste, som ingen ting galler i
 werlden, kan säga: för min skull, för mina synder,
 af kärlek til mig har JESUS lidit och dödt. Den ringaste,
 för

Pl. 4: 8.
 Vish. 7: 6.

2 Cor. 6: 10.

Pl. 40: 18.

för hwilken andra stängt dörrarna, kan i sin dödsstund, der den ligger på sin lastwa, så wäl som den stora i Palatset, klappa på Himmels dörr, och blifwa af Guds Änglar förd i GUDs Rike. Så kanna GUDs Barn wid alt tilstånd äga GUDs kärlek, och för denna GUDs kärlek skull, det blir derwid: Det är godt at förtrösta på HERran.

Luc. 16: 22.

GUDs kärlek wisar sig för sina barn just då GUD uppfjuter hjälpen, och det synes som GUD ej kändes wid dem. Måste de ofta sitta Jesu ord: Min tid är ännu icke kommen: nog af, at de weta det han kommer. GUD blandar den onda dagen med den goda, på det wi ej må döras af detta jordiska, och blifwa oreggerlige i våra lustar, utan kånna all tings säfänglighet, och sätta rätta wärde på GUDs godhet, och få et kånbarare intryck af Hans nåd. En Hiskias lärde så mycket på sin sjuffsång, at Han beslöt at tacka GUD i all sin lifstid för den bedröfwelsen. Det är GUDs nåd som stöter på oss, at wi ej må göra oss säkre och häfta wårt hjärta wid denna werlden, utan vara wakna och warsamma wid des brukande. GUD wil sätta sina barn i trångsel, at allena söka sin hjelp hos GUD, och ehuru GUD helst wil låta oss gå med mjuka tönningar, säger Han, likwäl pålägger han oss, nu den och nu den swårigheten, för at rycka undan oss våra bräckliga rörstaswar, på hwilka wi lite. Wi lämne, at om det ej på Brölloppet i Cana war just nu Jesu hufwudassikt, som i sin allwetenhet såg människors dårskap at tillita Hans moder Maria om förbön, at Han wille bestraffa den samma, och wisa, at när hennes förespråk ej gälde i hennes lifstid i lekamliga mål, mycket mindre efter hennes död i andeliga mål, så har likwäl Jesus härunder wisat, at ingen ting kommer an på människors anseende och biträ-

Ef. 38. 15.

Hof. 4; 11.

de, utan allena på GUDS nåd. Wi kunne således af
 Fl. 146: 3. denna händelsen draga den otwungna lärdom: Förlåter
 eder icke på människor, de kunna icke hjälpa. När
 GUD brukar människor, så äro de allena Hans werk-
 tng. När JESUS hade upväckt Lazarum från döden,
 Joh. 11: 44. befalte han de kringstående lösa up dess svepelinne. GUD
 wil at alla människor skola göra hwad de kunna göra,
 men all kraften kommer ändå af GUD. Förbannad
 Jor. 17: 5-7. är den man som förlåter sig på människor, men wälsig-
 nad är den man som förlåter sig på HERREN. GUDS
 nåd året, som uppsjuter hjälpen för sina barn; ty dermed
 kufwar Han deras egenkärlek och goda tankar om
 sig sjelfwa, förer dem djupare in i andans fattigdom,
 knäpper deras händer ifrigare i bönen, luttrar deras
 tro, lyfter deras hjärta från jorden, bringar dem til
 andelig förfarenhet, at de må finna om deras wackra
 talesätt om tålmod och förnöjelse äro hos dem ro-
 tade i hjärtat, upväcker hos dem många dygde-öf-
 ningar; och som detta äro GUDS nådiga affigter,
 så kunna GUDS Barn aldrig tappa, utan alltid win-
 na på GUDS kärlek, som med alla händelser i werl-
 den har affeende på deras ewiga Krona. Ielden pröf-
 was Guldet, i stormen frestas Skeppet, lika så
 Syr. 2: 5. GUDS barn i nöden. Äre wi utan aga så äre wi icke
 Hebr. 12: 8. barn. Gudske läf, at wi ha någon tygel; det är dock en
 stor tröst derwid, at wi deraf känne, at GUD ej släp
 utur sina händer. När JESUS har med sina plågor
 tagit hårt det wårsta onda af alla plågor, som är
 synden, och derigenom förwandlat alt lidande til en lä-
 kedom och luttring för wår själ, sjelfwa döden til en
 dörr til lifwet, och sjelfwa förgånglighetens ohyggeliga
 boning grafwen til en sådes-plats för en oförgänge-
 lig

lig härlighet. Om denna GUDS kärlek är et Guds barn öfvertygadt, och med denna GUDS kärlek förtärer det dageligen i sit hjerta kreaturers och de skapada tingens kärlek, och på denna grunden kan det säga: Jag aktar alt det jag ser som et intet, et intet emot den salighet som GUDS kärlek mig beredt. Ingen ting skal stija mig från GUDS kärlek. Ingen ting kan rycka hans barn utur hans hand, derföre det är godt at förtrosta på HERran.

Phil. 3: 8.
Rom. 8: 38.
Joh. 10: 28.

Den Tredje Grunden, hwarpå GUDS Barn fästa sin förtrostan, är GUDS Allmakt. GUD är Allsmåttig, men wi och alla skapada kreatur äro wannåttige, derföre det är godt at förtrosta på HERran. Så stor GUD är, så stor är ock hans makt, nämligen oändelig. Af honom hafwa all ting sit wäsende och kraft. Han kallar de ting som intet äro, likasom de woro; och när han bjuder, så förgås de. En enda wink af Hans wilja gifwer lifwet, en enda wink tager det tillbaka. Alla förstädömer och wäldigheter i andarnas werld stå med helig lydria för hans Thron. Alla orene andar i afgrundens djup äro Hans wredes kådjuhindar, hwilka aldrig komma en hårsmån längre än han släpper ut länkorna. Alt hward som röres i lusten, jorden och hafwet måste lita til hans hand, och wänta af honom sin föda. Han kan göra hward han wil. Han förer de ogudåttiga med et bitt i munnen. Han säger til alla skapada krafter: Så långt skal du komma och icke längre. I döden stannar all människo lånta makt. Swärdet må genombära hjärtat, det kan dock ej träffa själen, ja alla krossande Berg, alla försmåltande elementer wid werldenes anda kunna ej skada henne; men GUD kan fördärfwa både Sjal och kropp i Heltwete. So äst du då, at du seuktar dig för

Rom. 4: 17.
Pl. 104: 29.

Pl. 145: 15, 16.

Pl. 115: 3.
2 Kon. 19: 28.
Job. 38: 11.

Math. 20: 28.
Ef. 5: 12.

Ec. 43: 5.

människor de dock dö. Fruktu dig icke, jag är när dig, säger HERREN. I kraft af denna GUDS allmakt är GUD alltid i stånd at meddela sina barn all den hjelp de behöfwa. Det bästa hjerta i werlden måste dock mer än ofta gömna sin kärlek innom en wanmäktig önskan; men GUD kan alltid hjelpa. Af honom har den fattige sin föda, den sjuke sin hälsa, den förföljde sit beskydd, den astidande sin segrande styrka. Ju större makt människor ha, at råda och befälla, ju mer besvär och möda, men GUD warder hwarken trött eller mödd. Han har den oändeligaste lättbet at kunna hjelpa, ty hwad han allena wil, så sker det. All makt har sin grund i GUD, ty han har lagt i hwart skapadt ting sin wisa wärkan och kraft. Han kan med sin makt understöda de ringaste medel. Han

Esaï. 40: 28.

1 K. B. 20: 7.
2 K. B. 5: 10.

kan med et fikon bota Hilkiæ dödeliga sjukdom, och med watten taga bort Naemans spetalska. Hans makt kan gifwa hwart och et ting den kraft som det intet har. Förr skal hårda klippan bli en waturkälla, och korpar i öknen kunna föra bröd, än, när han wil, hans barn skulle wara hjälplöse. Han som af intet har gjort alt, kan ock pråsa afstridande ting en motstridande wärkan. Han kan låta mat utgå af Fråsharenom, och sötma af den starka. Det som är utsedt af andra til wår undergång kan han göra til et medel för wår wälfärd. Moses skal kastas i watnet, at han derigenom skal updragas at få förklara GUDS åra wid Pharaos Hoff; Joseph skal sänkas i gropen, på det han sedermera må bli uphögd. Jesus skal få dödas på korset, på det at genom hans död sielfwa döden måtte dödas. Så mäktig är GUDS hand, och wid denna GUDS mäktiga hand, som alt kan förwandla, hålla alltid GUDS barn sig

fig. Ach! huru säker grund ha GUDS barn at bygga på! Det är godt at förtrosta på HERAN.

Men hwad förwända begrep göra icke de yre och wanmäktige syndare sig om Guds allmakt? Ja, säga de, hwad behöfwer en människas GUDS Allmatts bistånd? Det är et ordenteligt sammanhang emellan en människas gärningar och des påföljder. Derföre som hon gör och lefwer, så har hon det til i werlden. Men ack! Jotrogne syndare, I fladdren så länge som mygg omkring det himmelska huset, til des i upbrännen Eder af en förtärande eld? Det är sant, at GUDS heliga wisbet fordrat, at wisja gärningar hafwa sina wisja wärkningar; Men hwad kan wara ursinnigare, än wilja betaga Guds makt sin frihet? Skulle GUD lämna werlden til blinda kreaturs egsinnighet? Skulle GUD göra sig til spott för sina kreatur, och genom all tings förbindelse sjelf bundit händerna på sig, så at människor skulle GUD til trots kunna göra sig sjelfwa lyckeliga? Det är sant, at GUD som sedt förut alla händelser i werlden, inrättat dem efter sin bästa wisbet, så at alla tilfällen skulle följa i sin bestånda ordning; Men har då icke GUD förutsettd syndares arghet, och skulle då GUD beröfwa sig sjelf sin makt at straffa dem? Skulle GUD allena sitta en stilla Åskådare på människors raseri? Då wore en Allsmåchtig GUD icke et fritt wäsende, och ingen förnuftig människas fri i sina gärningar. GUD wore då ingen Gud, och wi wore blotta machiner. All ting wore då et blindt öde, och hwad wore då wärdt at wara barn hos en sådan GUD? Såsom nu Gud har sin fria makt wid all ting, och fast han har bundit oss til medel, likwäl sjelf icke är bunden til medel; så kunna Guds barn förtrosta på Guds Allmakt,
i öf-

1Pred. B. 9:1. i öfvertygelse, at til strid hjælper icke at man är stark,
 til wisheit hjælper icke at man är klof, til ynnest hjælper
 Syr. 11: 14. icke at man sin ting wäl kan, utan altsammans kom-
 mer af GUD, lycka och olycka.

Så försträckelig som Guds allmakt är för syn-
 dare, så tröstrik är den för GUDS barn. Wi gå ut i
 werlden; tusende olycks tilfällen swäfswa öfwer huf-
 wudet, men det kommer icke längre än Gud wil, der-
 före det är godt, at förtrosta på HERran. Wi lägge
 oss at säfwa, wi känne ei til oss sjelfwa; ingen kan wäc-
 ka sig sjelf, utan hwar gång wi wakne stänker Gud
 oss lifwet på ny räkning, så at hwart andedrag är Hans
 lån; derföre det är godt at förtrosta på HERran. Sjuk-
 dom må taga krafterna, fattigdom må trycka sinnet,
 lögnen må gnaga åran, ja om kädjor smiddes öfwer
 hwar led och lem, det kommer ändå aldrig längre än
 GUD wil. När sinnet är rädlöst, hjärtat tröst-löst,
 handen maktlös, när alla utwägar fela, en utwäg gif-
 wes, som har i sig sinom tusende: För GUD är ingen
 Luc. 1: 37 ring omöjligt, derföre det är godt at förtrosta på
 HERran.

Den Fjerde Grunden, hwar på GUDS Barns för-
 tröstan hwilar, är GUDS Sannfärdighet i sina
 löften. Människor kunna lofwa, det de sedan ej hålla,
 antingen af mellankommande hinder, eller af ostadighet
 eller af förgätenhet; Men GUD icke så. Han är icke
 4Mof. B. 23:19. en människa at honom något skulle ångra. Han tän-
 ker icke annorlunda om en sak i morgon än i dag, ja, för
 många tusende år sedan; ty han är allwis. Han kan
 intet förgåta något, ty all ting äro för honom blott.
 Hans hjärta kan icke förändras, ty Han är den samma
 i går

i går, i dag och i ewighet. Alla Hans löften äro ja och amen, och hwad Han lofwat, det håller Han wisserliga. Berg och Högar skola wika, men aldrig GUDs löften. Dertfore kunna GUDs Barn förtrösta på sin GUDs Samsfärdighet, at fast alla människor skulle swika dem, och deras tillstånd aldeles blifwa oliskt emot förr; så stå likwäl GUDs löften faste, at Han wil och skal hjälpa dem. Det är ej at förtrösta på GUD, at wänta af GUD alt hwad wi önske. Då skulle GUD lyda sit Kreatur, och stå särdig för alla des begäresser. GUDs barns förtröstan grundar sig på GUDs uppenbarada wilja. Ibland GUDs Nådelöften är en stor åtskillnad, deridre kunna ej GUDs barn på et och samma sätt förtrösta på alla. Somliga ting har GUD lofwat, utan at fordra något af oss; werlden skal sörgås: de dödas upståndelse skal ske: yttersta Domen skal komma. Alt det skal bli fullbordat, ehuru människor i werlden må förhålla sig. Somliga ting har GUD lofwat oss med betingande och wiskor, om wi sticka oss i den ordning, som GUD oss föreskrifwit. Om wi i en sann bättring och lefwande tro på Jesu förhänsf framhårde til ändan; så få wi den ewiga saligheten. Alt wilja förtrösta på GUD, utan at å wår sida uppfylla wår förbindelse, eller låta GUDs Ande wårka i oss en rätt omwändelse, det är en säkerhet, en förwågenhet, et Guds Majestäts kränkande, och en tilwitelse, at Gudej handlar uyriftigt med oss. Som nu GUDs barn äro de, som begifwit sig uti den rätta salighets-ordningen; så kunna de ock tryggga sig wid GUDs fasta nådelöften, at GUD skurwit wid sit eget lif, at Han ej wil deras död, at GUD genom Jesu blod afplanar deras synder, at GUD försäkrar dem, at Han aldrig wil öfwergefwad dem.

Hebr. 13: 8.
2 Cor. 1: 20.
Ef. 33: 4.
Ef. 54: 10.

Hez. 33: 21.
1 Joh. 1: 7.
Ebr. 13: 5.

Psal. 119: 92. dem. Om GUDS sansfärdiga ord icke wore deras
 tröst, så skulle de förgås i sit elände. Detta GUDS
 Rom. 1: 16. ord är icke et tomt ord, utan GUDS kraft til salighet.
 GUD låter icke sina barns sak ligga länge hos sig o-
 Math. 9: 29. afgjord, utan: Ske dig som du tror. I samma stund,
 som de med trona omsatta GUDS Nåde-löften, så
 blifwa de rättfärdige förklarade genom Jesum. När
 de i Bönen skicka bud til sin GUD: Jag är Din,
 Ps. 119: 94. hjelp mig! så svarar Gud dem tillbaka: Fruktad dig icke, du
 äst min. När de i bepröfwelsen tyckas sig wara hårt-
 Ef. 4: 1. dresne från GUDS ögon; så kunna de likwäl förtrö-
 Ps. 31: 23. sta på GUDS Sannfärdighet: Jag wet min GUD,
 Job. 10: 13. at ändock Du fördöjer sådant i Dit hjärta; så tän-
 ker Du dock derpå. Så fast grund har GUDS barns
 förtröstan i andeliga mål. Wid lekamliga och jordi-
 ska ting, har GUD ej uttryckeligen lofwat oss. GUD
 har lofwat Sina Barn i allmänhet, at hjelpa
 dem i all nöd, men ej hwad sättet angår, wid
 hwar och en omständighet i synnerhet. GUD har
 icke lofwat at göra hwar och en sjukling frisk, at hjäl-
 pa hwar och en nödstält ur den eller den nöden, el-
 ler at höra våra böner om detta lekamliga ehuru
 goda affigter widderwid kunna hysa. Men likwäl kunna
 Guds barn i all sin nöd tro och lita på sin Gud, at om Gud
 ej gifwer dem hwad de begära, så gifwer Gud dem det
 som är långt bättre: och ehuru utgången må blifwa,
 så skal den dock lända til deras bästa. Medlen och
 sättet til hjelpen föreskrifwa de ej, utan de nöta sig
 med, at de weta det förnämsta, nämligen sjelfwa utslaget:
 Det. 39: 18. Jag skal hjelpa dig derut, derföre at du hafwer late
 dina tröst uppå mig: säger HERREN.

Men aldrig kunne wi tro, at det er gjordt dermed at utwälja några ifriga talesätt. Lätom oss då märka

Bestäffenheten

Äf et hjärta, som kan sägas rätt förtrosta på sin GUD. Många nämna wäl med läpparna, at de förtrosta på GUD. Men skrymtarens hopp är en spinnelwäf, säger HERREN. Et hjärta, som rätt förtrostar på GUD, älskar sin GUD öfwer allt och älskas af GUD. Det är säfångt at willja förtrosta på GUD, när du iwet i ditt samwete at du ej kan älskas af GUD. Det är en förwägenhet at willja lita på den, hwars bud föraktas, och smickra sig med dens nåd, som obelgas. Et hjärta, som rätt förtrostar på GUD, wäntar af GUD och ingen annan sin hjelp. We den, som delar sit hjärta emellan GUD och creaturen, och ej på annat sätt lyfter sit hjärta til GUD, än för nöd skull, när werlden ej längre räcker til. Et GUDs barn, som kan sägas rätt förtrosta på GUD, släpper aldrig bandet emellan GUD och Själén, som är bönen. Des förnämsta omsorg går ut på, at des nåde-tillstånd står på en redig och fast fot. Des böner om detta timmeliga systa alltid på det som är godt och lustigt, och framgiffwas med den djupast undergiffwenhet. Ulla blindhet! när en syndare i sina bömed obelig djärfhet kräfwer det renaste Wäsendet til deltagare och befodrare i sina syndiga affigter och til sina kötsliga lustars winnande i werlden. Men huru föraktas icke bönen af den sorglösa syndaren? Huru talar icke otron sälunda: Hwad GUD will det sker min bödn förutan: icke kan jag med min bödn ändra GUDs beslut: Hwad är då wärdt at i nöden med förtrostan bedja Gud? O! usle syndare, hör, detta swar: det är sant

Joh. 8: 12, 14.

sant, at, hwad Gud wil, det sker; men enrått bön ber
 icke Gud om annat än hwad GUD wil skal se. Bö-
 nen ändrar icke Guds beslut, men GUD har inråttat
 sitt beslut efter våra böner; ty om wi bedje rätt, så
 har Gud beslutit och lofwat at bönhöra oss. Om en
 sjukling, under föregifwande, at om Gud beslutit at
 han skall blifwa frisk, så blefwe han frisk, men hwar-
 om icke, så skedde det ej, föraktade läkedommen, hwar-
 til hade då GUD swarat läkedommen? Så å-
 ret och med bönen, den är et medel å wår sda, som
 Gud befalt. Lätom oss då ej sjelfwe snärja oss med et
 oöndwikeligt öde, utan bruka wårt lämnada tiltråde til
 Guds hjärta, och lägga alla våra omsörger i hans st-
 te, så kunne wi wåra trygge, at wi ej lämnas hjälplösa
 af Gud, som sjelf sagt: Skalla mig i nödenes så wil jag
 hjälpa dig. Et Guds barns förtrostan är wis och grun-
 dad, ty det föraktar aldrig de medel, som Gud gif-
 wit oss i händerne, ej eller med en blind förwägen-
 het sätter sig, i äfwenlyrliga omständigheter. Fast
 GUD icke är bunden til medel, så har GUD likwäl
 bundit oss såsom förnuftiga Kreatur til medel. När
 Guds barn förena med sin förtrostan sitt och arbet-
 samhet, så kunna de lita på Guds wälsignelse, som
 underligen håller hushålds boken för dem frän
 årets början til slut. Wore en rätt förtrostan på
 Gud en hoglöshet och lättja, så wore et Guds barn det lö-
 jeligaste Kreatur; men de som så tänka, äro sjelf-
 gjorde dårar och onyttige jordens bördor. Medlen sko-
 la brukas, men derföre icke göras til afgudar. Wat-
 net i Cana måste ösas och bäras, men icke arbetet, w-
 tan Jesu wälsignande kraft är orsaken, at watnet för-
 wardlas i Wm. GUDS barn förgåta ock i alla
 sina

Psalm. 50. 15.

sina gärningar aldrig de orden, som djäfwulen räckte utur språket, nämli. på dina vägar; ty då kunna de förtrosta på GUD, när de blifwa i sina vägar, i sit jämnna wandrande för GUD. Således är en rätt förtrostan på GUD ofskiljaktig ifrån en rätt Gudsfruktan. Ingen utan et Guds barn kan rätt förtrosta på Gud; ty det står i förening med sin Gud; det har et godt samvetes witnessbörd, derföre är den rättfärdige, som et ungt Lejon. Det älskar ej werldens fåfånglighet. Werldens kärlek uppfyller et hjärta med rådbhoga och misströstan; den gör en Felix och Drusilla försträckt; en Pilatus rådd, en Nicodemus skugg; men et Guds barns hjärta är ledigt och lätt wid allt detta jordiska; ty det brukar det allt i werlden, såsom et lån, hwilket i döden lånas gwar. Werlden må truga med det som kallas olycka, eller locka med det som kallas lycka; alla des retelser falla ned, såsom mattapilar för et Guds barns fötter; ty det har ingen ting at frukta eller winna af werlden. Et Guds barn kan rätt förtrosta på sin Gud; ty det är förwisadt om sin tilkommande Krona. Des Tro sätter, wid allt hwar som händer, winsten emot förlusten, ewigheten emot tiden, himmelen emot jorden; Det kan af ingen ting skadas; ty det har en bärgad själ: det kan wid ingen ting förlora, ty det har allt i Guds kärlek. Wäl det hjärtat, som står i sådan författning! Wisserliga kan det förtrosta på GUD.

Ord.C.B. 28: 1.

Ap.G. 24: 25.
Joh. 19: 8: 12, 13
Joh. 3: 2.

Lätom oss nu öfverwäga i

Senare Dilen,

Huru Godt det är, at förtrosta på HER-
ran.

St hjärta, som förtrostar på Guds försyn, gör det aldranwisaste walet; men en syndare, som ej förtrostar på Gud, är den störste däre. Syndare! antingen nekår du Guds försyn, eller medgifwer du den; men wil ci med tro och lydna underkasta dig densamma. I det förra tänker du som den störste däre, och i det senare handlar du som den störste däre. Nekår du GUDS försyn, så nekår du Gud sjelf; ty huru wil du wäl föreställa dig en Gud, som icke drager försorg för sina kreatur, en Gud, som ger inga prof af rättfärdighet, wisheit och godhet? Hwad wore det för en Gud? Inge. Gud! Kan du tro, at et skepp af sig sjelf bryter sig igenom böljorna från den ena stranden til den andra, och med alla sina bugningar och wändningar ibland alla prästande windar sjelf framletar sin kosa, utan at det sker af någon Styresman? När du läser en tryckt skrift, full af sammanhängande meningar, kan du öfvertala dig, at det har si edt af en slump och händelse, at några bokstäfwer kommit at kastas i en högd och sjelfsive så fogat sig? Kan du då wilja tro, at hela werlden styres utan försyn, utan wisheit af en allråbände makt? Är icke det den största ursinnighet, som strider emot dit eget förnuft? Predikar icke hela Naturen för dig

dig om Guds försyn? Tag up en liten maff under dina fötter, bese hans fogningar och rörelser, och fråga honom hvem, som förjer för honom? Sack til Korpingarna i sknen, och hör til hvem de ropa? Fråga all djur på marken, de skola lära dig, och alla fiskar i hafvet, de skola berätta dig det. Huru säger du då, du syndare? Jo jag ser ingen wisbet, jag märker ingen försyn, här är så mycken oordning i werlden. Just deraf måste du beslä dig self och tillstå Guds försyn; ty hwarfdöre anser du för oordning? Jo, för det synes dig strida emot en ordning? Hvilken har implantat i dig, såsom et kreatur, denna tankan om ordning? är icke denna ordningen Guds försyn? Just deraf finner du, at det synes dig i werlden vara oordentligt, just deraf finner du, at den högsta wisheten sitter wid styret, på hwars wägar du måste förundra dig, men ej förgripa dig. Din tanka om ordning är en stråle af detta Majestätet i dit bröst, fast dit swagshynta öga ej kan följa det i alla dess wägar. Hwad kan då vara ursinnigare af et kreatur, än at ej erkänna Guds försyn til at lyda och förtrösta på den, men wäl erkänna den til at klandra och uphåwa dig emot den samma? deraf kallar Gud i sit ord syndare för dårar. Nu at nödgas erkänna och tillstå Guds försyn, men likwål wilja undandraga sig Guds öga, likwål twärt emot Guds wilja söka winna sina affigter, likwål taga andra wägar än Gud föreskrifwit, likwål twärt emot Guds röst, följa sitt eget begär, kan wäl gifwas större öfwerdåd af et kreatur? Du säger, Syndare! at du tror GUDS Försyn, och likwål med en sådan hjärtans oro, med et sådan til jorden nedbögt sinne förrättar dina gärningar, likwål med en sådan iswer, med en sådan otålig-

Ps. 147: 9.
Job. 12: 7. 8.

fällighet, en sådan Gudsförgätenhet i nedgången, med et sådant Kæmmod i motgången fortsätter din lefnad, lika som GUDS försyn toge ingen del i allt hvad som händer? Du säger, at du tror Guds försyn, och liksom kan du vara så fåfång, så högmödig, så misnögd, så otacksam, så smiten och sjelfkär? Skulle det ske, om du rätt förtroste på GUD? Et hjärta, som intet förtrostar på GUD, försätter sig sjelf i den största förvirring och oordning. GUDS godhet tages utan tacksamhet, GUDS straff utan förbättring: icke en rörelse förelöper det sådant sinne, som ej är galen och förvirrad. Antingen följer du då en blind lycka, och det är ju det största afguderit, eller wil du följa dig sjelf, tillskrifwa dig sjelf, förskaffa dig all ting sjelf, leda dig sjelf, gå på din egen hand, och ändå stå god för dig sjelf. Det gör en syndare, som ej förtrostar på GUD. Ach! odrägeliga dårskap och aldrig nog lastad lastbarhet. Och hvad uträttar en syndare med all sin misstrostan? Han stihet sig från GUD, han far efter fluggewäret, han fräter sig sjelf, han samlar på sig GUDS dom, han får ändå ej mera än Gud wil, han förnär ändå ej en hårsman längre än Gud ger kraft, utan han spjånar emot en ewig udd. Men der emot gör et GUDS Barn aldrarwisaft: det felar ej, när det tänker och tror det som Gud säger, och och när det wil, hvad Gud wil, det swikes ej, när det hämtar all sin kraft af GUDS kraft, det tappas omöjeligen på hwarken lif eller död, när det blifwer wid sin Gud. Wälsignad är den man, som förläter sig på HERKAN.

Jer. 17: 7.

(2). Et hjärta, som förtrostar på Gud är aldratryggast, ty det har en wiß grund at bygga på i all ting; men deremot den, som ej förtrostar på Gud, är den aldraolyckeligaste, ty den har ingen ting at hålla sig til. Gud wore icke Gud, så framt utom Gud kunde gifwas någon rätt lycksalighet. Wike wi ifrån GUD, så måste wi antingen sätta wår förtrostan på os sjelfwa, eller på andra människor, eller på de förgängeliga jordiska tingen.

Tillåt, Du store GUD, at jag usle måst får en liten stund betrakta mig sjelf allena utom Dig, på det jag så mycket mer må blygas för mig sjelf, när jag wil göra mig sjelf til min egen afgud. Utki at icke se och icke hafwa någon annan utwäg, än at allena taga wid all ting min tillflykt til mig sjelf, at i allt hjelpa mig sjelf, lita på mig sjelf, kan någon ting wara olyckeligare? Hwad är jag för et kreatur? Mit usla lif är hwart ögnableck omgifwet af de farligaste tilfällen. En sjukdom kan angripa min kropp, då jag minst tänker derpå. En olyckelig wåda kan upsluka all min mödas winst, när jag är som aldrasäkrast. Den minsta omständighet kan riswa omkull alla mina arbeten, och förstöra alla mina utsigter. Jag kan ej äta en beta utan fruktan, at icke deri kan mig cwetande ligga en orsak til min död. Jag kan icke taga et steg öfwer tilhan utan osäkerhet, at icke när tid är all och GUDs wredes blirt kan döda mig med et slag. Och en sådan måst skulle intet annat ha at wända sig til än til sig sjelf? min egen klosshet? min egen styrka? En syndare, af sig sjelf et eländigt kreatur med et blindt förstånd, et bedrägeligt hjärta i en förförst werld, är sin egen plågo-ande, nu af fruktan
3
håpen,

håpen, nu af otålighet förvirrad, nu af längtan til det jordiska förkjukt, nu af ifver drucken, nu af hopp och lustar galen, och ändå alltid osäker, alltid orolig, med et ord, sit eget helvete. Lika som et i kädjor bundit wildt kreatur sliter och skafwer sig af sina räkningar på länkorna nu hit och nu dit, så är det med det arma människo-hjärtat, i sina hra lystrar och begärelser; nu faller det på et, nu på et annat at trösta sig med, men ingen ting af detta jordiska är tillräckeligt, utan sedan det så i sin lifstid kastat sig af och an, så är det lika oroligt och synden har givit det et säradt samwet. Så se wi ut utom förtröstan på GUD. Ack HERre! förbarma Dig öfwer oss!

Skole wi förtrösta på människor? Ack werlden wet ju icke beskaffenheten af vårt elände, ej eller medel at hjälpa, och om hon wiste, så kan hon ändå icke. Det ädlaste af allt är hälsan, men huru många gifningar wid en enda sjukdom? Och ändå måste alla stå wid sjukfängen usle tröstare, ty ingen läkedom gifs emot döden. Låt wara, at någon, som råkat i stor olycka, nu toge sin tillflykt til alla människor och skulle söka kända och okända; (GUD nåde den som tränger at se andra i händerna!) skulle den wäl icke af de flåska få den gamla trösten: all ting är förgängeligt, det står ej at ändra; och sedan han fått en trötsam beskrifning på sin fåsänga oro, så bleswe dermed hans oro icke borttagen. Tröstaren sjelf behöfwer tröst; ty den, som ännu ej råkat i olycka, behöfwer en förwischande tröst, at han ej skal råka deri. Har GUD sit hjärta tillslutet, så har Han ock i sin hand, at tillsluta alla andra hjär-
tan.

tan. Låt oss säga, at människor kunna hjälpa, huru liten räkning är det likwisst at göra på dem? Hvilken har lefwat så litet i werlden, som icke känner, at här gifwas så många iskalla hjärtan, suilande ögon och leande munnar åt andras fall? Låt oss säga, at de wilja hjälpa oss; huru obeständige äro människor? Et obetänkt ord, et oaktsamt lynne, en liten misstanka uprdrer ofta de bästa wänner i werlden. Alet! at helt och hållit lefwa på andra människors lätt sinnighet, at göra all räkning öfwer sin wälfärd af andra människors tycken och behag, hwilket plågsamt och uselt lif? Fördutan alt detta, huru länge lefwa människor? Många uträknin ar hafwa på det wiset gått öfverända i werlden. Kunna och wäl alla människor bäria wår själ, när wi skole gå in i ewigheten för Guds Domstol? Alet! Alt kött är hö och all des godhet såsom et blomster. Födbarnad är den man, som sätter kött til arm. Men jag lyfter min ögon up til HERran, ifrån hwilken all hjälp kommer.

Ex. 40: 6.
Ier. 17: 5.
Ps. 121: 1.

Det är likwål godt, at hafwa något till at wu-
la på, säger du usle syndare!, och gör så penningen
och de jordiska ägodelarne til din Gud. Men i
stället för en tröst äro de dig en plågsam börda.
Du går med pusten och fruktan, at du skal förlora
det, och denna räddhågan betager dig all glädje af
GUDS gåfwors brukande och förkörtar dina dagar.
Antingen öfwer gifwer din Afgud dig medan du lef-
wer, eller måtte du dock i döden sjelf öfwer gifwa
honom. Alet! skal det behöwas bewisas för et crea-
tur, som ständigt täres af förgångligheten, at det är
en dårskap at lita på detta förgångeliga? Swad har
du

Job 3: 13. 14.
Ef. 36: 6.
Math. 7: 26. 27.

Amos, 6: 13.

Math. 16: 26.

Rom. 8: 39.

du nu at winka på i nöden? På det förstånds? Det kan snart tagas ifrån dig eller och förblindas? På dina krafter? Dem kan GUD med minsta sin woredes pust bärtblåsa. På dina ågodelar? De kunna snart i aska förbytas. Dersföre brukar GUD i sit ord de eftertryckeligaste liknelser at föreställa din dårskap i din förtrostan på detta jordiska; det är, säger GUD, at fara efter en flugga, at fatta en rök, et damb, et stoft: at willia bewäpna sig med et spinnerwäf, at stödjia sig på et rör, at bygga på en flugsand. Ja, Du förtrostar dig på det som platt intet är: säger HERREN. Har du ock aldrig eftertänkt det Språket: Swad hjälper det människän, om hon winne hela la werlden och toge dock skada på sin Själ: Men deremot kan intet kreatur, intet tillfälle, ingen eld, intet watten, ingen thuf, ingen bedragare, ingen djewul, ingen död röfwa ifrån et GUDs barn, hwad det förtrostar på, nemligen: Ingen ting skal skilka mig ifrån GUDs kärlek. Det blir då dårwid: Det är godt at förtrosta på HERREN.

Malachi, 3: 14.

(3). En rätt Förtrostan på GUD wärkar en innerlig ro och förnöjelse i Själén under alt hwad som oss händer. Syndaren säger: Swad bätar det oss, at wi hållom GUDs bud: Han tror, at Gudsfruktan förorsakar ångslan och miåltshuka, och beröfwar honom all förnöjelse. Men förfarenheten wisar at det är lättare, at tjena Gud i den onda dagen, än synden i den goda dagen. Synden har med sig plåga, oro, beswär, wårnja och elände. Både et Guds barn och en ogudaktig kunna råka i nöd, men syndaren fördöcker sin olycka genom sina inwärtas brännande lustar. Han har intet hopp, at hans plågor skola få ända, ty hwem skal göra ända derpå? Jefe Gud, ty Han är

är hans fiende. Jäke synden, ty den skaffar plågor-
na. Jäke tiden, ty på den följer ewigheten. Fruktan
för det tillkommande gör den onda dagen dubbelt wår-
re, så at syndaren känner det onda mångfaldigt mer,
ty han tager ej allena på sig morgondagens börd,
utan ock, som han ej har förtrostan på Gud, så bär
han i sit hjärta tyngden af alla plågor Guds wrede.
Men et hjärta, som förtrostar på Gud, är försäkradt om
Guds kärlek och är öfwerlygad, at des tillstånd bäst skic-
kar sig för hennes salighet; wärföre kan det berömma
sig af bedröfwelsen. Det wet, at denna pröfwotidens
wedermöda är såsom et litet skyn, ja, ej at förlikna
emot den tillkommande härligheten. Guds kärlek gör,
at et Guds barn kan midt i sin fattigdom säga, som
Jacob: Jag har all ting nog. En Daniels rin-
ga mos snakar honom bättre än alla Belzazars rät-
ter på de gyldene faten, hwilkens hjärta sitter
midt i wällinien skälfwande. Förtrostan på Gud gör,
at Petrus sofwer sött midt i bojorna; men en Sauls
oroliga anda plågar honom både dag och natt. Det
synes, som werldens barns loft wore just, at wara lu-
stige och glade; men det är allena deras kostsamma
hemödande at öfswa sit samwete. Wäl kan det hän-
da, at et Guds barn måste säga: Om tröst är mig
stor ångslan. Tron är olika stark, så är ock des wer-
kan i förtrostan olika, hos somliga swagare, hos som-
liga starkare. Gud har sina bepröfwelse-sunder. Men-
niskosinnens böjelser äro olika och rättas sig ofta efter
kropparnas olika beskaffenhet. Nåden tager ej härt den
naturliga beskaffenheten af dessa förmögenheter, utan
förbättrar och helgar dem. Moses, som har en stam-
lande

Rom. 5: 4.

1 Moß. 33: 11.
Dan. 1: 12. 13.

Ap. G. 12: 6.
1 Sam. 16: 14.

Esal. 38: 17.

lande tunga, behåller den swagheten, sedan han är en Guds wän. En Johannes förlorar ej sin naturliga stillhet, sedan han blifwit en Jesu lärjunge, utan han behåller sit ännu och biddiga hjerta. En Petrus och Paulus, som äro begåfwade med större och minntrare lifsandar, beädla dem efter omvändelsen. Så har ock GUDS barns frimodighet sina olika mått. Deras förtröstan har i sina grader sin ebb och flod, eller sit stiftewis fallande och stigande. En Nehemias är et frimodigt GUDS barn, fast han faller strida tårar öfwer Jerusalems portar. GUDS barns biddiga sinne, deltagande, medlidande, deras ödmjukhet och förlätkighet, kränker ej deras förtröstan på sin GUD. De hära dock inuombords all glädje-källa, ty de kunna säga: *HERRE* när jag dig hafwer, så frågar jag efter himmel och jord als intet: Om mig än kropp och Själ försmäktade, så äst Du dock min hjertans tröst och min del. Förtröstan på GUD har med sig Talamod och förnöijelse. Wi måste härwid lämna de biddiga GUDS barn en underrättelse. Talamod består ej i en känslolöshet, at intet känna, intet beklaga, alsintet begråta af alla sorgeliga tilfällen i werlden. Nåden härttager ej känslan, som är en nödig egenfap hos wår natur. At vara et GUDS barn, är ej uphöra at vara människa. GUD fordrar aldrig af sina barn en o-naturlig och omöjelig hårdhet. Nej den nådige Fadren kan wål tåla et gråtande öga, et beklämt och suckande hjerta i nöden, ty han har sjelf befalt sina barn at taga medlidande del i andras elände och sörja med de hedrofwada; men fast et GUDS barn kan känna slagen, likwål bewarar det sin förtröstan på GUD.

GUD. Det kan wäl med Jesu häfvida och darra i
 bepröfwelens stund; men dock likwäl med en undergif-
 wen själ säga: Gader ske icke min, utan din wilje. Math. 26: 39.
 Mistrostan består ej i öfwerfallande bedröfweliga
 sinnes rörelser, ej i wedermålen af plågornas häftig-
 het, ej i långtande rop om förlossning, utan när
 hjärtat har onda och falska tankar om GUDS e-
 genskaper och antingen förnekar eller ock tror, at Gud
 ej handlar med oss efter sin helighet, kärlek och
 wisshet. Förnödhelse kommer af öfwerthygelse om wår
 lycksalighet; men oro kommer af wår tanka, at wäl tro
 oss wara olyckteliga. Misundie och oro kan ock til en
 del tillfriskas hos några en kropsens naturliga swag-
 het och lifsandarnas oordning, och är ofta mer en
 sjukdom, än en synd hos et Guds barn, så at det ej i
 sådant tillstånd bör läggas Gudsfruktan til last at
 wara ångslig. GUD handlar med oss, såsom män-
 niskor, hwilka ha kött och blod. Denna werldenes go-
 da är något godt, och lidande är lidande. Wi kun-
 ne ej göra oss aldeles lösa ifrån känslan af wårt e-
 lände. Men så länge syndaren behåller den tankan, at
 det jordiska är et oundbärliget och nödwändigt godt,
 och i sit hjärta håller det för sit högsta goda, samt
 tror, at det onda, som här wedersärs, är wärkeligen
 ondt, så kan ej dess oro stillas. Den kraft, som för-
 trostan på GUD gifter, består ej i et oförstört sin-
 nes lugn, ej i kallsinuighet wid hwad som tillstöter, ej i en
 ouphörlig glädje; men den förhindrar at ej oro får
 taga öfwerhanden i sinnet. Igenom den äge wäl innom
 oss GUDS andas tröst, så at GUDS barn, då de
 blifwa slagne, ej blifwa derföre nedslagne. De för-
 löra ej sin inre själa-frid, fast de då och då kunna sak-
 na

na en liflig känning deraf. Fast ögat kan falla tårar, låter ej et Guds barn modet falla, utan med helig stillhet kan säga: Wi bekymres, men wi gifwe oss icke öfwer; Wi hafwe våra häfwoor i lestar, på det at den stora kraften skal wara af GUDI och icke af oss. Et GUDs barn finner all sin förändjelse i sin wisshet om GUDs kärlek, altså är det wist derpå, at alt hwad som händer, är ej någon olycka, hwaröfwer det suckar, utan desj wälfärd, ja wärkeligen et steg närmare sin Krona i den ewiga glädjen. Det blir då ständande: Det är godt at förtrosta på HERRAN.

4. Den som förtrostar på GUD, blir aldrig öfwer gifwen af GUD; Men den som ej förtrostar på Gud, blir öfwer gifwen af GUD. När timglasets är ute och räkenskapen skal fordras, då har du o! swidare, för alt hwad du arbetat, för alt hwad du lefwat, en wred GUD, en osäll ewighet. Som du icke har någon rätt tro, utan alltid lämnat din salighet på et gif och äfwentyr, så waklar din usla själ i dödsens stund, dit hjärta häfwar, och dit onda samwete, fast du til sista pusien söker at söfwa det, börjar då rätt röra sig. Då heter det: Hwar äro nu dina Gudar, på dem du förtrostat häfwer; låt dem hjälpa dig. Du öfwer gifwes af GUD i ewighet, du förtwislar, och i din förtwislan aldrig får någon dräppa af wedergawectelse. GUD låte ingen af oss förfara hwad jämmet det med sig häfwer at öfwer gifwa HERRAN. Men sen deremot kraften af GUDs barns förtrostan på sin GUD, i dödsens stund! Då förjagas dödsens fruktan utaf öfwertygelsen om GUDs kärlek; Jag wet på hwem jag tror. Öfr GUD med oss, ho kan wa-

5 Mos. B. 32: 37.

38.
Dom. B. 10: 14

Jer. 2: 19.

1 Tim. 1: 12.

Rom. 8: 21.

ra emot oss: Då ropar Sjålen med trygghet til sin
 Frålsare: Så sant som HERRen lefwet och din Sjål
 lefwet, jag öfwergifwer dig icke. Om jag än wans- 2 Sam. 15: 21.
 drade i enom mörkom dal, så fruktar jag mig dock icke. Psal. 23: 4
 Dit ord är mit hus! Dit kors min staf! GUD
 föraktar ej et förtröstat hjårta. Dödsens öfwersfallande
 mörka ångest och försträckt le kan ej utsläcka tron. Him-
 melen öppnas och Sjålen går in i en ewigt salig för-
 ening med GUD.

Nu det blir derwid: Det är godt, at förtrö-
 sta på HERRan.

Detta ware wår hwilobådd i wåra plågor!
 Wår stödjestaf i wår wandring! Wår försinat af
 Himmelen i wår sjål! Wårt hus i mörker! Wår
 styrka i swagheten! Wårt inwårtes tröstande witne i
 wårt samwete! Wårt lif i döden. Ja, GUD behål-
 ler sit sätt, at uppenbara sin hårlighet, på samma wis,
 som JESUS i Dagsens Text, at GUD gömmer för
 sina barn det bästa winet til sist. Det sista skal
 blifwa det bästa. Andan skal kröna wårket. Denna Rom. 8: 18.
 tidens wedermöda är ej at förlikna emot den hårtig-
 het, som på GUDs barn uppenbaras skal.

Så utwålien i dag, på hwem J förtrösta
 wiljen. Är HERRen GUD, så förtrösten på Ho- 1 Kon. 18: 21
 nom? Är werlden GUD, så förtröster på den? Hwad
 swara edra hjårtan hårtil? Wi wilje förtrösta
 på HERRan. Nu wålsignad är den man, som för-
 låter sig på HERRan.

J Alla Guds barn! Hören i dag dessa HERRans
 ord til Eder: Kasten icke wårt edra tröst, som en stor lön Eb. 10: 35-36-37
 haf-

hafwer, ty Talamodet är Eder behof, på det I mågen gdra GUDS wilja, och få det, som lofwat är; Ty ännu en liten tid, så kommer den, som koma skal och fördröjer icke.

Store GUD! Wårka i oss en rätt förtröstan på Dig. Wänd wåra hjärtan ifrån de förgångeliga creaturen allena til Dig. Gif oss et ödmjukt sinne i medgången, en fast tro i motgången. Styr med oss, såsom Dia täckes, allena wi höre Dig til. Hjelp oss alla wäl gå wår werld igenom och stå ut wårt prof i osörnyct tro och lydna för Din wilja, tils des den stunden kommer, då wi skole förlora synen på denna oroliga werlden, som någon liten tid skilgt oss ifrån Ditt rena Ljus, der Tron skal förwandlas i ständande och Hoppet i ewigt ägande. Uck! När skole wi dertil komma? Min tid är ännu icke kommen, sade Iesus. Salig är den som förtröstar. Min tid är ännu icke kommen, säger Iesus. Kanste flera prof desförinnan? Dock stunden
den

den kommer. Hon kommer snarliga. **Var** Uppenb. B. 22
 tröst och förbida **HERRAN.** Ja, Jag för: v. 20.
 bidar medan jag strider. Jag wet på Pf. 27: 14.
 hwem jag tror. Det är godt, at Job. 14: 14.
 förtrosta på **HERRAN.** 1 Tim. 1: 12.

A M E N.

De i hast inlupna fet rättas således:

Pag. 15. lin. 8. himmelin, läs: himmelen. ibid. l. 14. förslutna,
 läs: förslutna. p. 20. l. 16. båa, läs: bästa. p. 35. l. 22.
 lustigt, läs: loftigt. p. 35. l. 23. bbs läs: böner. p. 39.
 l. 30. sådan, läs: sådant.

The first part of the book is a list of names
 and their corresponding numbers. The list is
 arranged in two columns. The names are
 written in a cursive hand, and the numbers
 are written in a simple, blocky hand. The
 list is as follows:

The second part of the book is a list of
 names and their corresponding numbers. The
 list is arranged in two columns. The names
 are written in a cursive hand, and the
 numbers are written in a simple, blocky
 hand. The list is as follows:

The third part of the book is a list of
 names and their corresponding numbers. The
 list is arranged in two columns. The names
 are written in a cursive hand, and the
 numbers are written in a simple, blocky
 hand. The list is as follows:

www.books2ebooks.eu